

Mine bemærkninger her i tingets formentlig sidste møde vil jeg derfor give en mere personlig karakter, og jeg vil søge at fæstne de indtryk, som landstingets medlemmer har af arbejdet her. Et 17-årigt medlemsskab, hvorunder jeg i to perioder har været landstingets formand, har givet mig kendskab ikke alene til alle de former for arbejde, som har kunnet tilfalde et landstingsmedlem, men også til den måde, hvorpå opgaverne er søgt løst, og til vilkårene for den enkeltes deltagelse i sagernes behandling.

Udfra disse erfaringer kan jeg da nu ved afslutningen af tingets virke give udtryk for den glæde og tilfredshed, der for mig har været forbundet med udøvelsen af gerningen som medlem af landstinget, og jeg er helt overbevist om, at disse følelser deles af mine tingfæller, og at hver enkelt som jeg har følt det som en berigelse at have været med ved de mange, små som store, opgavers løsning.

Landstinget har ganske vist ikke i den senere årrække været forum for de store debatter. Det har ikke — som folketinget — været i brændpunktet, når meningerne stod stærkt mod hinanden og situationen krævede betydningsfulde politiske opgør. Vi må også erkende, at tinget har stået noget blegt i befolkningens bevidsthed. Dets arbejde var jo i disse år i høj grad lagt an på behandling af lovforslag af overvejende teknisk eller speciel art og appellerede derfor ikke stærkt til interessen hos den brede offentlighed, som sikkert ofte har fundet landstingsstoffet tørt og behandlingsmåden kedelig. Men vi her i salen, der har beskæftiget os med dette stof, ved, at landstinget just havde sin styrke i den stilfærdige forhandlingsform. Den gav os medlemmer en ganske særlig fornemmelse af, at vi havde et godt indbyrdes samarbejdsforhold. Saglighed og fordragelighed prægede debatterne. Dette var dog ikke ensbetydende med, at meningerne ikke kunne brydes i landstingssalen. Også her er der fremsat udtalelser, som ikke savnede noget i retning af tydelighed. Men jeg tror med føje at kunne hævde, at sådanne mere fyndige indslag i diskussionen altid var båret af ønsket om at nå frem til de bedst opnåelige saglige resultater, og selv en lidt tilspidset meningsudveksling sluttede oftest med udtryk for gensidig forståelse og hensyntagen.

Det er denne landstingstone, jeg vil fremhæve som noget særegent og meget værdifuldt i rigsdagsarbejdet. Det var jo ikke alene her i salen, i denne smukke, lyse sal, den gjorde sig gældende. Under udvalgsarbejdet, i partimøder, ved kammeratligt samvær, overalt, hvor vi mødtes, har vi fornemmet den. Denne stemning, kan jeg måske kalde den, var på een gang noget u håndgribeligt og en realitet; den bragte os nærmere hinanden både politisk og menneskeligt, og derved banedes i mange tilfælde vejen for en vanskelig sags løsning.

Jeg håber, det må være lykkedes mig med mine få afslutningsord at give udtryk for følelser, der ikke alene næres af mig, men som er fælles for alle landstingets medlemmer.

Nu, da der skal sættes punktum for et virke, der har betydet så meget for os, takker jeg hvert enkelt medlem for godt samarbejde, og tinget takker jeg, fordi det to gange har tildelt mig den høje tillidspost som dets formand.

Det er mit oprigtige ønske, at Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953 må blive til lykke for vort land, og idet jeg giver udtryk for min faste tro på, at det danske folk med den nye forfatning har fået et fuldt betryggende grundlag for sin fremtidige deltagelse i ordningen af rigets vigtigste anliggender, slutter jeg da dette, landstingets sidste, møde.